

WYPLYŃ NA GŁĘBIĘ

Gazeta parafialna

ul. Fr. Ryxa 35, 05-505 Prażmów, tel 227270595; parafia.prazmow.pl

Nr konta 87 800 2000 400 371 953 202 600 01

23 NIEDZIELA ZWYKŁA

8 września

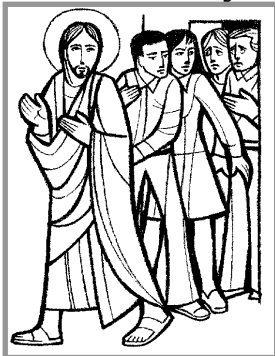
108'13

LITURGIA SŁOWA

Czytanie I: Mdr 9,13-18b * Ps 90 * Czytanie II: Flm 9b-10.12-17

Ewangelia: Łk 14,25-33

Wielkie tłumy szły z Jezusem. On zwrócił się i rzekł do nich: „Jeśli kto przychodzi do Mnie, a nie ma w nienawiści swego ojca i matki, żony i dzieci, braci i sióstr, nadto siebie samego, nie może być moim uczniem. Kto nie nosi swego krzyża, a idzie za Mną, ten nie może być moim uczniem. Bo któż z was, chcąc zbudować wieżę, nie usiądzie wpierw i nie oblicza wydatków, czy ma na wykończenie? Inaczej, gdyby założył fundament, a nie zdołałby wykończyć, wszyscy, patrząc na to, zaczęliby drwić z niego: Ten człowiek zaczął budować, a nie zdołał wykończyć. Albo który król, mając wyruszyć, aby stoczyć bitwę z drugim królem, nie usiądzie wpierw i nie rozważy, czy w dziesięć tysięcy ludzi może stawić czoło temu, który z dwudziestoma tysiącami nadciąga przeciw niemu? Jeśli nie, wyprawia poselstwo, gdy tamten jest jeszcze daleko, i prosi o warunki pokoju. Tak więc nikt z was, kto nie wyrzeka się wszystkiego, co posiada, nie może być moim uczniem”.

M I Ł O Ś Ć A B S O L U T N A

Pierwsze Przykazanie Boże jest bramą do wszystkich następnych. Jeśli odrzuci się ten fundament wszystkie przykazania są zawieszane w próżni. „Nie będziesz miał bogów cudzych przede Mną”. Pamiętajmy, że w czasach biblijnych tylko Izrael czcił jedyne Boga. Wszystkie narody, ludy i plemiona wyznawały wielobóstwo. Abrahamowi objawił się Bóg żywy i prawdziwy, Stwórca nieba i ziemi. Tak o początkach wiary Abrahama mówi papież Franciszek: „W jego życiu wydarza się rzecz wstrząsająca: Bóg kieruje do niego Słowo, objawia się jako Bóg, który mówi i wzywa po imieniu. Wiara wiąże się ze słuchaniem. Abraham nie widzi Boga, ale słyszy Jego głos. W ten sposób wiara otrzymuje osobisty charakter. Dlatego Bóg nie jest Bogiem jakiegoś miejsca ani nawet Bogiem związanym z jakimś specyficznym świętym czasem,

ale jest Bogiem osoby, Bogiem właśnie Abrahama, Izaaka i Jakuba, zdolnym do nawiązania kontaktu z człowiekiem i do ustanowienia z nim przymierza. Wiara stanowi odpowiedź na Słowo skierowane do osoby, daną pewnemu «Ty», które nas woła po imieniu” (Lumen Fidei 8).

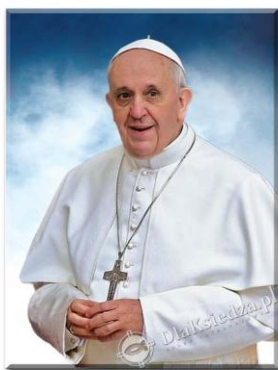
Abraham odpowiedział na to wezwanie, zaufał Bogu, powierzył się Jego słowu i wyruszył w drogę. Możemy powiedzieć, że jest to wykuwanie pierwszego przykazania w sercu Abrahama. Odrzucił bóstwa swoich ojców, by stać się ojcem narodu wierzącego w Boga żywego i prawdziwego. Od razu widzimy również konsekwencje wiary. Abraham wyrusza w drogę. Zostawia dom, ziemię rodzinną, przyjaciół, zwyczaje i wierzenia przodków, by odpowiedzieć na Boże powołanie. Ta postawa związana jest z wyrzeczeniem się dotychczasowego życia, aby przyjąć obietnicę życia, które od Boga pochodzi i jest Jego darem. Właśnie Abraham wybrał tę drogę jedyną, która prowadzi do Jedynego Boga, drogę wiary żywej i ufnej, która jest drogą miłości do Tego, który pierwszy nas umiłował. „Nie będziesz miał bogów cudzych przede Mną”. Tym cudzym bogiem nie może być ani ojciec, ani matka, ani żona, ani ukochane dziecko. Abraham przeszedł również tę próbę na górze Moria, gdy zaświadczył, że miłość do Izaaka nie przysłoniła mu miłości do Boga. Tylko miłość może być tak radykalna: nie zna kompromisów, nie wchodzi w układy, nie żyje w półcieniach. Dlatego dzisiejszy świat odrzuca prawdziwą miłość. Człowiek boi się radykalnych wyborów, odpowiedzialności i wierności aż do śmierci. Ale wówczas wszystko staje się grą pozorów, zwykłym tchórzostwem ubranym w modne poglądy pozornego humanizmu i degradującego „postępu”.

Bardzo trafnie papież Franciszek w cytowanej encyklice ukazuje różnicę między wiarą a bałwochwalstwem: „Wiara ze swej natury wymaga wyrzeczenia się chęci natychmiastowego posiadania, jakie zdaje się ofiarować widzenie, jest zaproszeniem, by otworzyć się na źródło światła, szanując tajemnicę Oblicza, które zamierza objawić się osobiście i w odpowiednim czasie. Martin Buber przytaczał definicję bałwochwalstwa, podaną przez rabina z Kocka. Z bałwochwalstwem mamy do czynienia wówczas, «gdy zwraca się pełne szacunku oblicze do oblicza, które nie jest obliczem»[10]. Zamiast wierzyć w Boga, człowiek woli czcić bożka, którego oblicze można utrwalić i którego pochodzenie jest znane, bo został przez nas uczyniony. W przypadku bożka nie ma niebezpieczeństwa ewentualnego powołania, które wymagałoby wyrzeczenia się własnego poczucia bezpieczeństwa, ponieważ bożki «mają usta, ale nie mówią» (Ps 115, 5). Rozumiemy więc, że bożek jest pretekstem do tego, by postawić samych siebie w centrum rzeczywistości, adorując dzieło własnych rąk. Człowiek, gdy traci zasadnicze ukierunkowanie, które spaja jego życie, gubi się w wielorakości swoich pragnień”.

Miłość nie uznaje kompromisów. Wszystko albo nic. Miłość Pana Jezusa jest absolutna. Dał nam wszystko, dał nam siebie. Nie ma innej odpowiedzi: tak albo

nie. Albo w całości ją przyjmuję i całym sercem na nią odpowiadam – jak Abraham - albo całkowicie ją odrzucam, nawet jeśli stwarzam pozory. W miejscu najgłębszej komunii, zaufania i otwarcia absolutnym fundamentem miłości staje się prawda. Prawda o Bogu, który tak nas umiłował, że dał nam swojego Syna, abyśmy w Niego wierząc, Jemu ufając mieli życie wieczne, do którego idziemy wąską drogą radykalnej miłości, która nie zna kompromisów. x. **Proboszcz**

ENCYKLIKA OJCA ŚWIĘTEGO FRANCISZKA LUMEN FIDEI – ŚWIATŁO WIARY

18. Pełnia, do której Jezus doprowadza wiarę, ma jeszcze jeden decydujący aspekt. W wierze Chrystus nie jest tylko Tym, w którego wierzymy, najwyższym objawieniem miłości Bożej, ale także Tym, z którym się jednoczymy, aby móc wierzyć. Wiara nie tylko patrzy na Jezusa, ale patrzy z punktu widzenia Jezusa, Jego oczami: jest uczestnictwem w Jego sposobie patrzenia. W wielu dziedzinach życia osobom, znającym sprawy lepiej od nas. Mamy zaufanie do architekta, który buduje nasz dom, do farmaceuty, który daje nam lekarstwo mające nas uzdrowić, do adwokata broniącego nas w sądzie. Potrzebujemy również kogoś, kto byłby wiarygodnym ekspertem w sprawach Boga. Jezus, Jego Syn, jawi się jako Ten, kto poucza o Bogu (por. J 1, 18). Życie Chrystusa, Jego sposób poznania Ojca, życie całkowicie w relacji z Nim, otwiera przed życiem ludzkim nową przestrzeń, i my możemy w nią wejść. Św. Jan wyraził doniosłość osobistej relacji z Jezusem dla naszej wiary, posługując się na różne sposoby czasownikiem wierzyć. Oprócz «wierzyć, że» prawdą jest to, co mówi Jezus (por. J 14, 10; 20, 31), Jan używa także wyrażen: «wierzyć» Jezusowi oraz «wierzyć w» Jezusa. «Wierzymy» Jezusowi, gdy przyjmujemy Jego słowo, Jego świadectwo, ponieważ On jest prawdomówny (por. J 6, 30). «Wierzymy w» Jezusa, gdy przyjmujemy Go osobiście w naszym życiu, przyłączając się do Niego w miłości oraz idąc za Nim na naszej drodze (por. J 2, 11; 6, 47; 12, 44). By umożliwić nam poznanie Go, przyjęcie i naśladowanie, Syn Boży przyjął nasze ciało, i dzięki temu patrzył na Ojca także w sposób ludzki, będąc w drodze i żyjąc w czasie. Wiara chrześcijańska jest wiarą we Wcielenie Słowa oraz w Jego zmartwychwstanie w ciebie; jest wiarą w Boga, który zbliżył się do nas tak bardzo, że wszedł w nasze dzieje. Wiara w Syna Bożego, który stał się człowiekiem w Jezusie z Nazaretu, nie oddala nas od rzeczywistości, ale pozwala nam pojąć jej najgłębsze znaczenie, odkryć, jak bardzo Bóg kocha ten świat i wciąż kieruje go ku sobie; powoduje to, że chrześcijanin angażuje się coraz bardziej i mocniej przeżywa swoją wędrówkę na ziemi. /Cdn./

LITURGIA DZIEŃ 14. WRZEŚNIA OKREŚLA MIANEM ŚWIĘTA PODWYŻSZENIA KRZYŻA ŚWIĘTEGO,

które na celu ma podkreślenie tajemnicy Krzyża, „na którym zawisło Zbawienie świata”. Dlaczego we wrześniu jeszcze raz szczególnie rozpamiętujemy

tajemnicę Wielkiego Piątku? Otóż przed reformą kalendarza, jaka miała miejsce po Soborze Watykańskim Drugim, obchodzono dwa święta: 3. maja jako święto Znalezienia Krzyża Świętego i 14. września - święto Podwyższenia Krzyża Świętego. Po reformie pozostawiono jedynie święto wrześniowe łącząc niejako w jedno zarówno znalezienie jak i podwyższenie. O losach Drzewa Krzyża trudno jest jednoznacznie coś powiedzieć, chociaż pojawia się myśl o jego ukryciu w obawie przed zniszczeniem przez

Żydów, czy Rzymian. Niestety tylko dzięki legendom możemy wnioskować o odnalezieniu ukrytego Krzyża. Być może znalazła go żona cesarza Klaudiusza, Petronika, nawrócona dzięki nauczaniu św. Piotra. Bardziej rozpowszechniona tradycja wskazuje na św. Helenę, matkę Konstantyna Wielkiego. Podaje się, iż odnaleziony Krzyż miał wskrzesić, poprzez kontakt bezpośredni, jakiegoś nieznanego zmarłego. Wskazuje się także na św. Helenę, jako mającą udział w zbudowaniu dwu bazylik w Jerozolimie, z których to poświęceniem związane święto odnalezienia Krzyża. Podaje się także, iż pielgrzymi w radości z jego odnalezienia brali udział w podwyższeniu Drzewa Krzyża, które polegało na podnoszeniu go w czterech miejscach świątyni dla adoracji ludu. Tak właśnie pojawiło się wrześniowe święto, a ugruntowało się jeszcze bardziej, gdy cesarz bizantyjski Herakliusz po pokonaniu Persów (wcześniej zdobyli Jerozolimę i zabrali Relikwie do Persji) odzyskał Relikwię Krzyża i osobiście wniósł ją do Jerozolimy. Pamiątkę tego wydarzenia, które było ponownym podwyższeniem Krzyża, obchodzono corocznie 14. września. /J. Kaźmierczak, www.magazyn.ekumenizm/

Z O G Ł O S Z E Ń

- W środę **spotkanie dla rodziców dzieci klas II** po Mszy wieczornej. Przynosimy wypełnione ankiety, które dzisiaj można odebrać w zakrystii.
- W czwartek na Mszę wieczorną **zapraszam kandydatów do Bierzmowania**, którzy rozpoczynają drugi rok przygotowania do sakramentu Dojrzałości chrześcijańskiej.
- W piątek trzynasty dzień miesiąca. **Procesja różańcowa** po Mszy o godz. 18⁰⁰. Zapraszam szczególnie **dzieci z klas III**, które rozpoczynają swoje przygotowanie do rocznicy I Komunii Świętej. Przynosimy ze sobą różańce. Prośba do wszystkich uczestników procesji o przyniesienie świec.
- W sobotę święto Podwyższenia Krzyża Pańskiego.
- Jak co roku nasza **Gmina organizuje „Dni Prażmowa”**, które odbywać się będą w najbliższą sobotę i niedzielę. Za tydzień w niedzielę **Suma „Dożynkowa”** z modlitwą dziękczynną za tegoroczne zbiory.